

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1858 de Mitropolitul

Onor. Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român
Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:

pentru parohii cl. I Lei 7000.— cl. II Lei 5000.—
cl. III Lei 3000.— Particulari Lei 7000.— Autorități
și străinătate Lei 15.000.— De sărbători Lei 20.000.—

Articole și corespondențe

se adresează REDACȚIEI Telegraful Român Sibiu
strada Mitropoliei Nr. 45. — Articole nepublicate
nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate se refuză.

Prețul inserțiilor

un cm.² 20 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiile

se adresează ADMINISTRĂȚIEI foii Tele-
graful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Ocotirea orfanilor

Preocupat necontentit — ca un adevărat părinte — de grija față de popor și mai ales de alinarea suferințelor celor năpăstuiți de neazurile războiului, *Inalt Frea Sfințitul nostru Mitropolit Nicolae* a trimis de curând — către toate oficiile protopopești și parohiale din Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba Iulia și Sibiu — circulară intitulată: „*Colectă pentru orfelinatul din Sibiu*”. Primirea și citirea acestei circulare ne aduce spontan aminte de minunata pastorală — trimisă în preajma sf. Paști ale anului acestuia — a înaltului ierarh, în care sublinia datoria de a ocroti pe orfani și arăta căile pe care putem face acest lucru. Vorbind despre orfanii de războiu, I. P. S. Sa spunea atunci:

«*Ei strigă după ajutorul nostru și noi suntem datori să-i scăpăm din brațele suferinței și să le împărțăm o astfel de creștere care să-i facă destoinici de a se ajuta ei înșiși în viață și să fie folosiți în sânul neamului nostru. Ei sunt ai noștri ai tuturor, prin urmare toți suntem datori să ne îngrijim de ei și de buna lor creștere*».

Atunci se cerea conspectul tuturor orfanilor și a celor gata să le stea într'ajutor în unul din modurile preconizate în pastorală. Acum problema ocotirii orfanilor face un pas înainte, trecând la colectarea celor necesare deschiderii orfelinatlui din Sibiu, care până nu demult a ocrotit atâția orfani din primul războiu mondial.

Deși ajutorarea celor năpăstuiți — în cazul când strictul necesar pentru susținerea vieții lipsește — nu i condiționată de vinovăția sau nevinovăția lipsei în care se sbat, totuși trebuie să subliniem faptul că îndreptățirea morală a orfanilor de războiu la sprijinul obștesc, este mai mare decât a celorlalți orfani și a altor categorii de nenorociți. Căci părinții lor n'au murit din vina unor păcate personale și nici pentru interese personale ci pentru patrie, prin urmare pentru noi toți. Drept aceea, copiii rămași de pe urma lor sunt copiii noștri și obștea credincioasă e chemată să le fie tată adevărat, ne-precupețind nimic pentru creșterea și dezvoltarea lor cât mai bună. Ceeace facem noi pentru ei, nu este decât răsplătirea minimă a jertfei părinților lor, cari și-au dat pentru patrie ceeace au avut mai scump: viața.

Adevărul acestei afirmații se evidentiază deplin la lumina poziției ce o are ocotirea orfanilor de războiu, în ansamblul milei creștine. Multe și variate sunt aspectete mizeriei umane precum și acelea ale milei creștine, dar situația orfanilor de războiu și imperativul ocotirii lor, sunt de o pregnanță deosebită. Căzuți pradă mizeriei fără vina lor și victime inerente ale

unei jertfe supreme pe altarul patriei, orfanii de războiu trebuie să constituie obiectul principal al milei creștine. Așa încât, grija față de ei este totodată și un criteriu deosebit pentru verificarea și aprecierea vredniciei noastre de creștini adevărați. Dacă practicarea milei creștine cuprinde în sine — prin însăși esența și semnificația ei autentică — expresia concretă a trăirii supremului principiu al creștinismului: iubirea, atunci satisfacerea celui mai înalt comandament al milei creștine: ocotirea orfanilor de războiu, ne așează pe piedestalul celei mai înalte vrednicii creștine. Faptul acesta vine la expresie și în satisfacția morală deosebită, pe care o coboară în suflet ocotirea unui orfan de războiu.

Punctul de vedere mai sus înfățișat își întărește poziția și la lumina considerentului că cele mai elementare principii ale practicării milei creștine, spun: 1. Să se țină cont de cauza lipsei în care se sbate respectiva persoană; 2. nenorocitul de războiu să fie așezat pe o treaptă superioară celui scâlpătat din vină proprie; 3. ajutorul să se dea la timp, pentru a evita prăbușirea totală în mizerie a respectivului năpăstuit. Că aceste principii pledează pentru o cât mai grabnică și mai deplină ocotire a orfanilor de războiu, este mai presus de orice îndoială.

Calea de răzbatere la o așa împlinire a datoriei ce avem față de orfanii de războiu, este iubirea creștină. Iubirea creștină inspiră și viază porunca milei creștine. Ea lărgăște inima, ca în dimensiunile ei cât întregă omenirea și în flacăra grijii ei, să încapă tot omul. Iubirea produce solidarizarea și ajutorarea reciprocă la necaz și suferință. Ca orice faptă a milei creștine, ocotirea orfanilor trebuie să pornească din iubire, care ne duce la identificarea cu necazul lor, la compătimire sinceră, din care țășnește viguros hotărârea de a le sta într'ajutor. Numai cine a reușit să se transpună — pe undele iubirii — în situația lor, acela a realizat condiția esențială a împlinirii datoriei de a-i ocroti.

Cea mai serioasă obiecție ce s'ar putea aduce împotriva îndatoririi de a ocroti pe orfanii de războiu, este lipsa materială în care ne sbatem cu toții. Privită însă prin prisma autentic creștină, această situație nu ne scoate de loc de sub imperativul poruncii milei creștine. Pentru că a da din prisosul tău, nu-i adevărată milă creștină, ci-i cel mult generozitate; iar adevărata milă creștină este să dai rupând din strictul tău necesar, să jertfești cu adevărat. Așa încât, capacitatea noastră în această privință nu atârână în primul rând de situația materială ci de pu-

terea noastră de jertfă. Deci, și aici spiritul este hotărâtor și nu materia.

Apartine vredniciei omului calitatea în virtutea căreia trebuie și poate să jertfească. Iar împlinirea poruncii milei creștine față de orfani aparține la vrednicia creștină a omului. Căci împlinirea și neîmplinirea acestei porunci constituie unica condițiune a feteții sau a osândei de veci la judecata obștească. Milostenia este punerea în practică a tuturor faptelor bune, împlinirea tuturor poruncilor și datoriiilor creștine, iar lipsa de îndurare — împietrirea inimii — este rezumarea tuturor păcatelor.

Să nu ne lăsăm seduși de nădejdea deșartă că strădaniile actuale ale omenirii de a promova o justă ordine socială a bunurilor, vor reuși să înlăture total mizeria din lume și să asigure condițiuni optime pentru ocotirea orfanilor. Pentru că în ciuda tuturor eforturilor titanice ale organizatorismului actual, mizeria va fi mereu prezentă în lume. Mizeria și războaiele — și cu ele necesitatea milei creștine — va exista până va fi răul în lume.

Nici să nu zicem: Face Statul totul pentru ocotirea orfanilor! Pentru că aparatul Statului trebuie să calculeze, să cruțe și să trieze ajutoarele sale după ceeace e mai presant.

Rolul preotului în acțiunea de ocotire a orfanilor de războiu, este

hotărâtor. La îndeplinirea conștiințioasă a respectivei îndatoriri, îl obligă în special:

a) Chemarea lui de păstor de suflute, de conducător al păstoriiilor săi spre mântuire și fericire. Ori, dându-ne seama de rostul suprem al milei creștine: salvarea semenului, întinderea unei mâni de ajutor spre a nu cădea «între tâhari», adecă spre a nu se poticni în drumul care duce la ceruri, ci să-l străbată până la Dumnezeu, — observăm că împlinirea respectivei îndatoriri echivalează cu împlinirea misiunii sale sacerdotale și îl așează în plină desfășurare a acestei misiuni.

b) Calitatea lui de «părinte» al tuturor celor încredințați lui spre păstotire. Ocotirea orfanilor de războiu este cel mai bun prilej pentru preot de a arăta că este cu adevărat «păstorul cel bun», care «sufletul și-l pune pentru oile sale».

Pentru a corespunde întru totul acestei îndatoriri, preotul trebuie să păstreze mereu trează conștiința chemării sale și să se identifice cu suflutele poporului, cu neazurile și cu lipsurile lui, în cazul acesta cu starea orfanilor. Atunci condiția esențială a luptei în această direcție, e dobândită și succesul ei este asigurat.

CORNELIU SÂRBU

Comunicatul

Ministerului Cultelor pentru Congresul preoțesc din 16 și 17 Octomvrie 1945

Aducem la cunoștința celor interesați, că în vederea ținerii Congresului General al Preoților și al tuturor slujitorilor altarelor din întreaga Țară, în zilele de 16 și 17 Octomvrie a. c., s'au pus la dispoziție următoarele mijloace de transport:

1. Un vagon C. F. R. care pleacă din Timișoara, Duminecă, 14 Oct. c. orele 8:50 dimineața, mergând pe via Lugoj, Caransebeș, T. Severin, Craiova, Pitești, București.

2. Un vagon C. F. R. care pleacă din Galați, Duminecă, 14 Oct. c. orele 21:40 direct București.

3. Un camion acoperit, care pleacă din Arad, Duminecă, 14 Oct. c. orele 8 dimineața, pe via Radna, Iia, Deva, Orăștie . . . București.

4. Un camion acoperit, care pleacă din Cluj, Duminecă, 14 Oct. c. orele 12 din zi, pe via Turda, Aiud, Alba-Iulia, Sebeș . . . București.

5. Un camion acoperit, care pleacă din Sibiu, Luni, 15. Oct. c. orele 8 dimineața, pe via Avrig, Făgăraș, Șercaia . . . București.

6. Un camion acoperit, care pleacă din Brașov, Luni, 15 Oct. c. orele 12 din zi, pe via Predeal, Sinaia . . . București.

7. Un camion acoperit, care pleacă din Pitești, Luni, 15 Oct. c., orele 9 12 din zi, direct București.

8. Un camion acoperit, care pleacă din Craiova, Luni, 15 Oct. c. orele 9 dimineața, direct București.

9. Un camion acoperit, care pleacă din Iași, Duminecă, 14 Oct. c. orele 8 dimineața, direct București.

10. Un camion acoperit, care pleacă din Târgoviște, Luni, 15 Oct. c., orele 12 din zi, direct București.

11. Un camion acoperit, care pleacă din Ploești, Luni, 15 Oct. c., orele 14 din zi, direct București.

Camioanele vor pleca dela prefecturile de județ.

Cei cari n'ar putea folosi aceste mijloace de transport, vor găsi posibilități de venire cu trenul sau altceva, prezentând biletele de cost la biroul congresului în București pentru a le fi returnate.

PROGRAM:

Deschiderea congresului se va face Marți, 16 Oct. — prima zi — în Parlament.

Ora 9—9 30 Tedeum.

Ora 10—13 deschiderea festivă a congresului.

1. Cuvântarea P. C. Sale preot Constantin Burducea, președintele U. P. D. și Ministrul Cultelor.
2. Binecuvântarea I. P. S. Sale Patriarh Nicodim.
3. Binecuvântarea celorlalți Ierarhi ai Bisericii Ortodoxe.
4. Cuvântarea Dnui Dr. Petru Groza, Președintele Consiliului de Miniștri.
5. Cuvântarea Dnui Prof. P. Constantinescu-Iași, Ministrul Propagandei.
6. Cuvântul delegațiilor streine.
7. Cuvântul oficialităților române.
8. Se va citi referatul cu titlul: Incadrarea clerului român în ordinea actuală. Referent: Pr. Dr. Gala-Galaction, prof. universitar.

După masă

Ora 15-30—19 se vor citi următoarele referate:

1. Concepția religioasă și concepția dialectică, de preot prof. Dr. Liviu Stan din Sibiu.
2. Rolul Bisericii în refacerea Țării, de preot prof. Dr. Marin Ionescu din București.
3. Legăturile Bisericii ortodoxe române cu celelalte Biserici ortodoxe și în deosebi cu Biserica ortodoxă din U. R. S. S., de preot Gheorghe Iliescu, Secretar General al Minst. Cultelor.

Ora 21—23 Concert la Ateneul Român.

Miercuri, a doua zi

Ora 9—13 se vor citi următoarele referate:

1. Biserica și învățământul religios, de preot prof. Minculescu.
2. Biserica ortodoxă și celelalte culte, de preot Dr. I. Vască din Suceava.
3. Organizarea și rolul Uniunii Preoților Democrați, de P. C. Sa preot Constantin Burducea, președinte și Ministru al Cultelor.

După masă

Ora 15—19:

1. Rapoartele secțiilor U. P. D. din provincie.
2. Statutele U. P. D. și votarea lor.
3. Alegerea comitetului U. P. D.
4. Inchiderea congresului.

Pomenirea generalului erou Grigore Bălan

Implinindu-se un an dela moartea eroică pentru eliberarea Ardealului de Nord, a generalului Grigore Bălan, originar din comuna Blăjenii de sus, s'a proslăvit în Bistrița memoria bravului dispărut, într-o atmosferă de deosebită reculegere și înălțare sufletească. În fața unei numeroase asistențe, vorbitorii au evocat luminoasa figură a marelui dispărut și au subliniat semnificația jertfei lui. Vorbind printre altele, despre calitățile unui adevărat ostaș, dl colonel Teodor Sbârcea a spus următoarele: „Generalul Bălan a fost înzestrat cu toate calitățile acestea în largă măsură. Numai astfel se explică faptul că a făcut o carieră militară atât de strălucită și a săvârșit fapte glorioase și mărețe, fapte cari se vor eterniza în cartea de aur a armatei și în istoria neamului. Iar în inimile noastre s'a imprimat pentru totdeauna icoana lui, figura lui mândră ostășească, modelul unui adevărat ofițer român de elită.»

În zilele de 1—6 Oct. a. c. s'au făcut înscrierile la Academia teologică „Andreiană” din Sibiu pentru anul academic 1945—1946. Duminică s'a rostit în Catedrală rugăciunea de invocare a sf. Duh, iar în ziua de 8 Oct. a. c., orele 8 a. m., au început cursurile.

Știre. Consiliul arhiepiscopesc în ședința plenară dela 4 Oct. 1945 a încredințat cu administrarea protopopiatului vacant al Sebeșului pe P. C. protopop Dumitru Ciuchendea din Mercurea, și cu administrarea protopopiatului vacant al Făgărașului pe C. preot Traian Ciocănelea dela parohia a II-a Făgăraș.

Ceva despre religie și cultură

Problema învățământului și educației religioase în școala secundară, este una dintre cele mai importante probleme, care interesează în primul rând Biserica, dar și statul, care trebuie să știe ce fel de educație se face în școlile sale. S'au spus multe, s'au emis multe păreri în discutarea acestei probleme. Sânt însă probleme, cari prin natura lor și felul în care se pun, nu pot fi epuizate. La fel este și aceasta ca de altfel și problema învățământului românesc în genere, care a suferit și suferă încă modificări structurale.

Dacă problemei învățământului religios în școala primară i-am dat ca țel încreștinarea generațiilor viitoare, adică preotul își încreștinează pe viitorii lui enoriași, problema învățământului și educației religioase în școlile secundare este încreștinarea conducătorilor de mâine ai celorlalte generații: învățători, preoți, profesori, medici, magistrați, ofițeri și toți ceilalți funcționari mai mari sau mai mici ai Statului. De educația acestora pe lângă Biserica, chiar Statul are treburi să se îngrijească. Un funcționar, bunăoară, cu cât va avea o mai bună educație creștină, cu atât își va îndeplini mai prompt și mai conștiincios datoria. În diferite funcțiuni sânt mulți teologi, cari au renunțat la preoție și care sânt foarte bine notați de șefii lor, mulțumită educației religioase. Ferice de statul și poporul, care are la toate posturile de comandă oameni cu adevărat «forțe morale, caractere întregi, cu tenacitate în hotărâri, rezistente la ademeniri, la alunecarea la ceea ce lucrește și ispitește, către satisfacțiile ce se câștigă cu jertfirea convingerilor». Observați că este tocmai ceea ce ne lipsește și ceea ce poate da educația creștină.

Religia creștină este «o temelie și o trebuință a vieții sufletești»; «credința creștină este un suport sufletețesc ce ne îngăduie a îndura cu seninătate loviturile fizice și morale. Ea pregătește cu răbdare biruințele drepte». Spune aceasta un om care nu vorbește pro domo și care a avut mult timp un însemnat rost în conducerea școlii românești.¹

Creștinismul este o doctrină încheagată, are o concepție neîntrecută de viață, are un ideal religios-moral neajuns. Aceste bunuri, propovăduite de profesorul de religie în școala secundară, odată însușite de tânărul intelectual, îi ajută să unească și să închege într'un tot mult puțină cultură ce a căpătat-o în școală, dându-i un sens înalt, formând ceea ce toții dorim, inclusiv Ministerul «Educației»: personalitate, caracter. Numai așa acești intelectuali și conducători ai masselor vor fi cu adevărat folositori loruși, Patriei, Bisericii și omenirii.

Creștinismul în adevăr este o temelie și o trebuință a vieții sufletești a fiecărui ins în parte, ca și a vieții obștești. Morala creștină trebuie să fie baza vieții fiecăruia, a familiei, a neamului întreg; trebuie ridicată la rangul de principiu de stat. Marii conducători de popoare declară că se vor strădui să organizeze viitoarea pace a lumii pe dragostea și morala creștină. Marii scriitori ruși Tolstoi și Dostoievski visau statul ideal creștin, lipsit de mijloace represive, când fiecare se va supune și va trăi din dragostea de susținere.

Iată de ce credem că statul nostru nu trebuie să se desintereseze de edu-

cația religios-morală a personalului său de conducere și a supușilor săi. Sântem o țară creștină. Biserica a adus mari servicii neamului și-i va mai aduce. Când talpa acestui neam, plugarii, respiră numai prin plămânii Bisericii, de ce elitele lui, intelectualii, îndrumătorii, conducătorii lui, să stea departe sau indiferenți de viața, de credința, de Biserica lui? Observați viața publică. Nu inteligențe lipsesc, ci caractere morale.

Cine ar putea să socotească folosul, pe care îl aduce Biserica creștină și preoții ei, fie că se recunoaște sau nu acest fapt? Cât adevăr cuprinde declarația episcopului francez Dupanloup în Parlamentul francez în 1873: «Dacă Biserica creștină s'ar retrage într'o bună zi din mijlocul societății actuale și, retrăgându-se, ar lua și ar duce cu sine Biblia, Decalogul, Evanghelia și Crucea, toate științele contemporane și tot progresul omenirii de azi s'ar transforma în întunec și într'o grozăvie morală». Noi am trăit și am văzut acest întunec și această grozăvie morală și materială, cauzată de o cultură neopăgână, fără Dumnezeu și de o civilizație fără suflet. Așa dar în toate laturile de activitate trebuie să se impună principiile creștine: «Progresul tehnic să fie combinat cu cel moral, evitând dezvoltarea unilaterală, pe care a luat-o tehnica în unele țări, unde factorul mecanic și material este excesiv dezvoltat în dauna celui spiritual. Nu există alt mijloc de a menține civilizația umană pe linia unei dezvoltări armonice, decât acordând religiei creștine vechiul său rol determinant în viața socială». Adăugăm că și cultura (noțiune distinctă azi de civilizație) să aibă același caracter spiritual, creștin.

Interesul Bisericii în problema învățământului și educației religioase în școala secundară, nu mai poate fi pus în discuție, de vreme ce e vorba de formarea sufletească a celor ce conduc masele credincioșilor. Dar, cu cât această problemă e mai importantă, cu atât e mai delicată; întrucât, trecând peste alte greutăți, profesorului îi lipsește numărul suficient de ore și nu mai are aceleași suflete, ușor de modelat, pe care le are preotul în școala primară. Aici catehetul duce o adevărată luptă la zidirea acestor suflete, care se lasă mai greu de instruit și modelat, mai ales în faza adolescenței; cu un anumit raționalism și materialism științific, scepticism filosofic, dacă nu se mai adăogă și o atitudine colegială de ironie față de religie.

Totuși, sămânța aruncată de catehet ca și plugarul cu credință și nădejde, orice crize și influențe sociale nefaste ar veni, nu o pot distruge cu totul. Mai de vreme ori mai târziu, la o adiere a Duhului sfânt, flacăra credinței se va aprinde în sufletele lor, devenind niște fii credincioși și conștiinți ai Bisericii, iar alții zeloși luptători ai adevărului ei. Firește, idealul acesta este. Trebuie să piară credința greșită că Biserica este numai a preoților și în genere a clericilor. Nu, ci a tuturor, în care ei, laicii, sânt mai mulți, iar intelectualii să se deosebească dintre ei.

Copilul vine din familie cu o religiozitate mai mică sau mai mare, iar școala «clarifică și limpezește principalele noțiuni de credință». Școala secundară trebuie să-i dea o cât mai completă clarificare și limpezire a credinței creștine, cât și întărirea reli-

giozității, în sfârșit un credincios conștiințat, un mădular viu al Bisericii, atașat de ea, care o înțelege, o prețuiește și folosește mijloacele harice ale ei. Într'adevăr, e destul de trist când «un intelectual intră în biserică și dacă asistă la serviciul divin, uită sau nu știe nimic din ceea ce petrece în decursul slujbei. Pentru asemenea om nu e de mirare dacă el are în tot decursul serviciului divin o atitudine de semeție, chiar când preotul iese cu sfințele daruri, atitudine care arată cât de înstrăinați sunt cei cărora nu li s'a mai predat religia dela vârsta de 14 ani». Când înțelegi un lucru și-l prețuiești, nimic nu te mai îndeamnă să ceri «prescurtarea slujbei spre a nu deveni obositoare».⁴

Am spus mai sus că idealul este ca fiecare tânăr să devină o personalitate. Biserica, școala, familia, societatea îi cer aceasta, iar doctrina, educația și idealul creștin îi ajută mult, dând culturii un caracter unitar, un suflet echilibrat și un scop precis în viață. Știința și filosofia caută această unitate, dibuind principiul prin care să explice toată realitatea, numindu-l X, Marele Tot, Marele Anonim și ori cum s'ar mai numi, religia îi spune pe nume: Dumnezeu. Știința pedagogiei și a psihologiei, înțelege unitatea sufletului omenesc și cer ca această unitate să fie promovată și în educație. De aceea, recomandă o legătură organică între cunoștințele diferitelor obiecte de studiu, pentru ca tânărul să iasă cu un suflet echilibrat și cu orientări precise în viață. De aceea, amintim niște cuvinte ale Prof. I. G. Savin care, deși scrise cu peste 20 ani în urmă, sânt actuale: „În numele culturii trebuie să cerem toți — laici și clerici — valorificarea elementului creștin în învățământ»⁵ pentru motivele înșirate mai sus.

În definitiv, dacă profesorul de religie încadrează cunoștințele religioase în istoria universală și în istoria națională, vorbește în ora de religie despre începutul limbii și literaturii române (personal mi-amintesc că istoria literaturii vechi am învățat-o la istoria Bisericii române, iar la orele de limba română prea puțin am mai adăogat), face filosofie, etică, sociologie, după putință și ocazie, să nu interpreteze și valorifice toate bunurile și valorile pe care le-a adus creștinismul? M'am întrebat de multe ori de ce manualele de istoria pedagogiei vorbesc așa de puțin de cel mai mare pedagog al omenirii, Iisus Hristos, ale cărui principii nu s valorifică încă deplin? De ce cărțile de istorie a filosofiei și etică expun cu lux de amănunte viața unor filosofi, care nu oferă de multe ori un model, sistemele de cugetare și de morală perimate, unilaterală, sceptice dacă nu uneori total împotriva vieții, iar istoria creștinismului și superba morală creștină o înghesuie în câteva paragrafe sau o pagină două. Extrase multe din toate scrierile lor, rar sau deloc ceva din cartea tuturor cărților, Biblia și mai ales din Noul Testament. Dece în rândul intelectualilor sânt cei mai mulți sceptici și indiferenți? Sânt după chipul și asemănarea hranei sufletești, cu care îi servim. Atunci de ce să le cerem ceva ce nu le-am dat! Iată de ce cerem valorificarea elementelor creștine în învățământul de toate gradele.

Chiar dacă nu se face aceasta din ambelă părți, profesorul de re-

⁴ Pr. V. Coman, Religie și Caracter, Brașov, 1944, pag. 123.

⁵ I. Simionescu, Scrisori către un preot. Buc. 1943, pag. 16.

⁶ I. G. Savin, Învățământul religios în școlile secundare, Buc. 1923, pag. 50.

¹ C. Kirilescu, Școala română într'o răsruce de istorie, Buc. 1943, p. 17, 33.

² L. Bologa, Psihologia vieții religioase, p. 141.

ligie e dator să facă această legătură și să arate întrepătrunderea elementelor creștine cu celelalte bunuri culturale. Reușind să impună doctrina, concepția de viață și idealul moral creștin, prin care tânărul intelectual să privească sufletul său și lumea toată legată de Dumnezeu, precum pământul și toate cele de pe el se scaldă și trăiesc în razele soarelui; în locul atâtor concepții unilaterale și sisteme schimbătoare după vremuri și oameni, va da tânărului unul veșnic dar mereu actual, ca un reazim solid pe care să-și sprijine viața iar pierzându-l vreodată, poate că îl va regăsi. Incheiu cu niște cuvinte pline de greutate ale celui mai mare pedagog român în timpul de față, Prof. G. G. Antonescu: «N'avem nevoie nici de sceptici nici de ipocriți; avem nevoie de credincioși adevărați». Și tot dânsul spune: «...Eu nu admit ca într'un institut de educație, cum este școala primară, școala secundară și cum ar trebui să fie într'o oarecare măsură și Universitatea, știința să fie predată fără a fi subordonată unui idealism religios-moral. Și dacă astfel stau lucrurile atunci zic: Mă bucur că în învățământ avem oameni de știință atât de distinși și sporturile au luat atâta dezvoltare, regret însă că activitatea științifică și cultura fizică n'au fost în școala noastră subordonate unui idealism moral, religios și național».⁶

GH. C. DIACONU-UDA

⁶ G. G. Antonescu: Educația morală și religioasă în șc. rom. București 1937, pag. 17, 140.

Comunicat

către toate oficiile parohiale din Arhiepiscopia ortodoxă rom. de Alba-Iulia și Sibiu

I

Pentru definitivarea lucrărilor împreunate cu examenul de asimilare a cântăreților bisericești fără școală, care s'au ținut în 1 și 2 Octombrie 1945, dispunem cele ce urmează:

1. Fiecare oficiu parohial va arăta de urgență *situația personală* a cântăreților bisericești cari s'au prezentat la examenul de asimilare;

2. Se va preciza cine este *cântărețul oficial* în parohie și data la care a fost instituit și recunoscut în acest post;

3. Se va preciza deasemenea cine este *cântăreț ajutor* (cântăreț al doilea) și cine numai simplu practicant;

4. Cântăreții fără școală, dar salariați din bugetul Statului, vor fi arătați și ei, dacă s'au prezentat la examenul de asimilare;

5. Fiecare situație va fi sprijinită pe acte oficiale (certificat de naștere, extras de botez, copie de pe procesul verbal de alegere și de pe actul prin care a fost recunoscută holăritatea organelor parohiale etc.);

6. Datele cerute vor fi *riguros controlate*. De exactitatea acestor date, conducătorii oficiilor parohiale rămân *personal răspunzători*;

7. Toate răspunsurile vor trebui să intre la Consiliul arhiepiscopesc până la data de 25 Octombrie 1945.

II

Pentru examenul de asimilare candidații au fost scutiți de orice taxe, având în vedere faptul că și ei au slujit Biserica în mod desinteresat, fără remunerație materială. S'a fixat doar suma de 2000 Lei, nu pentru examen și nici pentru diplomă, ci ca donație pentru ajutorarea copiilor orfani. Cântăreții bisericești, cari nu au achitat suma aceasta, o vor trimite pe adresa Consiliului arhiepiscopesc. În modul acesta vor putea contribui și ei la alinarea multor dureri cari li pasc pe micii orfani.

Sibiu, 3 Octombrie 1945.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 10.235/1945 Școl.

Concurs

La școlile secundare ortodoxe din Arhiepiscopia noastră de Alba-Iulia și Sibiu, pe anul școl. 1945/1946 sunt libere pentru suplînire următoarele catedre:

1. La Școala normală de băieți „A. Șaguna” din Sibiu:

a) Catedra de lucru manual.
2. La Liceul de băieți „A. Șaguna” din Brașov:

a) Catedra de limba franceză.
b) Catedra de limba italiană.
c) Catedra de limba germană.
3. La Lic. de băieți „A. Iancu” din Brad:

a) Catedra de matematici.
b) Catedra de matematici-fizico-chimice.

c) Catedra de desen și calligrafie. Doritorii de-a suplini una din aceste catedre să-și înainteze cereri însoțite de acte, Consiliului nostru Arhiepiscopesc din Sibiu, în termen de 15 zile dela publicarea acestui concurs.

Sibiu, ședința secției culturale din 9 Octombrie 1945.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 9979/1945 Școl.

Concurs

Pentru întregirea postului de infirmier dela Școala ortodoxă de băieți „A. Șaguna” din Sibiu, se publică concurs cu termen de 15 zile dela înfășa publicăție.

Acest post este încadrat în Gr. C. 10 bis. Tip. II de salarizare, cu salariu de bază lunar de 4800 Lei, cat. I a.

Doritorii de-a ocupa acest post vor înainta cerere, în termenul prescripș, Consiliului nostru Arhiepiscopesc din Sibiu, alăturând și actele ce posed.

Sibiu, ședința secției culturale din 4 Octombrie 1945.

Consiliul Arhiepiscopesc

Svon de apocalips contimporan

Războaiele, concentrând în ele voiața de a învinge a popoarelor, au fost adesea, pe lângă niște groaznice semănătoare de lacrimi și morminte, puternice impulsuri pentru progresul omenirii. Numai cât acest progres nu a fost totdeauna aducător de bucurii. Dimpotrivă, descoperirile făcute în timpul războiului, copii bastarzi ai urei și ai științei, au fost de cele mai multe ori producătoare de mari neliniști și întristări. Nu avem la îndemână o istorie a descoperirilor științifice, dar credem că din sinistra combinație dintre moarte și știință, adevăratul câștig de cauză nu poate fi decât de partea morții. Lucrul acesta ni-l învederează cu prisosință descoperirea bombei atomice.

Toată lumea știe mai mult sau mai puțin ce este bomba atomică. Deasemenea oricine și-a putut face o idee mai mult sau mai puțin fantezistă despre efectele ei. Adevărul este că această bombă prin forța ei extraordinară și prin acțiunea ei practică de necrezut, poate avea urmări teribile asupra viitorului omenirii. Niciodată o descoperire științifică n'a pus omenirea într'o mai dramatică alternativă între a fi și a nu fi, și între viață și moarte, cum a pus-o descoperirea bombei atomice. Prin inventarea procedurii de disociere lăuntrică a atomului, o mare fâșie din catapeteasma de taină a naturii s'a rupt și din adâncul ei de bătănie rânjește sinistru duhul tutelar al morții. Deaceia, toți cei care și-au dat seama de importanța și urmările incalculabile ale acestei descoperiri, au numit acest nou ev care se deschide, veacul bombei atomice.

Ca orice mare descoperire, invenția bombei atomice pune vaste probleme de natură general umană. Această invenție odată efectuată, nu mai aparține propriu zis științei, sau exclusiv științei, ci aparține omului, pentru că contribuie la orientarea destinului său. Așa că nu e nici o mirare dacă auzim că alături de știință, care a creiat în laboratoarele ei bomba atomică, se vorbește insistent despre o politică și despre o economie determinată de apariția acestei bombe și n'ar fi de mirare nici dacă s'ar vorbi deasemenea despre o filosofie, o artă, o morală și chiar o teologie, bazate toate și inspirate de posibilitățile uriașe, poli-valente, ale bombei atomice. Deaceia, să ne fie îngăduit a insella în aceste rânduri câteva idei în legătură cu aspectul moral religios al problemei bombei atomice, spre a vedea care este sensul și valoarea creștinismului din pragul acestui nou și decisiv secol care se anunță.

M'am mirat că încă nimeni nu a sesizat cu suficiență vigoare latura spirituală a uneia din cele mai palpabile probleme din istoria omenirii. Infinitul mic și-a deschis larg porțile spre abis și stă gata să ne înghită în adâncurile lui, dematerializând totul, până la ultima entitate metafizică. Sguduțul de posibilitățile fusteste ale unei astfel de supreme experiențe, poezii și artiștii desigur vor crea opere în care genul științei și al morții, înfrății prin imaginație, vor cânta împreună cântecul de lebadă al unei omeniri în descompunere. Iar profeții inspirați ai Marelui Sfârșit vor șopti în liniștea de taină eshatologică a rugilor subpământene: „Eu vin curând! Amin! Vino, Doamne Iisuse!”

Veacul bombei atomice și-a deschis porțile. Susură șopot de sesam. Temețiile lumii gem cu grai de desferecături. Ce va fi mâine? Cum va fi mâine? Adam, eternul, uriașul, simbolicul Adam, se trezește din somnul său biblic. Cu sufletul greu de milenii, tresare, cugetă, se sbuciumă, se zvâcolește sub bulgării grei de pământ. Destinul lui cosmic și destinul universal al lucrurilor se pregătește în laboratoarele acestor gângăni reci și mici careucid florile la suprafața de vis a pământului.

Descoperirea bombei atomice, pusă față în față cu imperfecțiunea noastră morală, ne arată suficient pentru această descoperire în loc să fie un prilej de înălțătoare bucurie, de sărbătorire a unei epocale invenții a științei, este dimpotrivă un prilej de mari și tulburătoare neliniști. Secretele științei sunt totdeauna secrete ale lui Pollich-nelle. În curând secretul celei mai uci-gătoare arme de pe pământ va deveni un bun comun al tuturor. Responsabili și iresponsabili morali vor putea să se folosească de ea. În prag de veac nou, cu rezonanțe de Apocalipsă, răsună tot mai puternic prin glasul profetic al lui Carrel acest adevăr: Progresul tehnic a depășit forțele noastre morale. Suntem niște copii enormi cari se joacă cu moartea. Din clipă în clipă jocul acesta ne poate fi fatal.

Oare va înțelege omenirea tot sensul acestui unic și decisiv moment existențial în care se află? Oare va fi ea destul de conștientă și destul de capabilă pentru a face toate eforturile necesare salvării de moarte, dintr'o moarte definitivă și universală? Putea-vor birui în el instinctele vieții asupra instinctului morții și principiile luminii asupra legilor întunecului? Va ajunge oare omenirea vreodată, în totalitatea ei să-și dea seama că salvarea din moarte nu se poate efectua decât prin spirit, că nu va reuși să supravețiască după această catastrofală descoperire a geniului morții decât dacă va reuși să impună stăpânirea spiritelor asupra materiei și a umanului autentic asupra animalității și a tehnicei oarbe? Oare va înțelege această tristă omenire că salvarea ei din impasul cosmic în care se află, nu poate veni decât când progresul spiritual va egala și chiar va depăși pe cel tehnic. Iată întrebări care răsar în mod firesc din miezul însuși al lucrurilor și care trebuiesc puse și rezolvate cu urgența și insistența marilor disperări.

În mijlocul tulburării care ne-a cuprins, în ceața coșmarului care ne agită, în inima neliniștei care ne zbuciumă, par'că îl văd răsărind pe Iisus: Un punct care se naște, apoi crește tot mai mult, tot mai strălucitor, tot mai tainic. Tulburarea se topește în vis, visul se topește în lumină, iar lumina împreună cu neliniștea se preface în taină. Cum își întinde mâna schițând gestul sfinte Sale binecuvântări, parcă îl aud șoptind din însăși inima lucrurilor: Pace vouă!

Mântuirea lumii nu poate veni decât prin Iisus. Numai pacea Lui, pacea sufletului, ne poate da garanția că veacul care se deschide cu un atât de straniu zornăit, nu va fi un veac al morții, ci va fi un veac al vieții celei fără de moarte. Primejdioasa descoperire a bombei atomice face apel într'un mod hotărâtor la responsabilitatea morală a omului. Este timpul să vedem că păcatul duce la moarte iar virtutea la viață. Căci cea mai mică umbră de iresponsabilitate poate duce omenirea la urmări catastrofale.

Stăm în fața propriului nostru destin și prin aceasta în fața Eternului, a Infinitului, adevărat în fața lui Dumnezeu. Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte! Să ne amintim că suntem copii Celui Preainalt, până când ora sfârșitului încă n'a sunat.

Preot Ioan Oprîș

Predică în Catedrala din Sibiu

4. Duminecă în 14 Octombrie 1945, la Cuv. Paraschiva servesc: I. P. Cuv. Arhimandrit Teodor Scorobef, Cons. prot. strav. Emilian Cloran, Dr. Andrei Gălea, Ieronim Grovu și prot. Mih. Neagu; diaconii: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. Predică: I. P. Cuv. Arhimandrit Teodor Scorobef. — La Oastea Domnului predică după masă la ora 4 Pr. Ioan Albu, dela parohia Sibiu-Ioselina.

AU APĂRUT:

Calendarul Bunului Creștin

pe anul 1946

cu Șematism Lei 1500.—; fără Șematism Lei 750.—

Calendarul „Oastea Domnului”

pe anul 1946 Lei 750.—

Calendarele au un cuprins foarte bogat și variat și sunt împodobite cu multe ilustrațiuni frumoase. Se pot comanda dela Librăria Arhiepiscopescă din Sibiu. La comanda de peste 10 ex. se dă rabatul convenit. Pe lângă prețul Calendarelor să se mai adaugă încă Lei 250 pt. porto postal

— Contra ramburs nu se trimit —

De ce a pierdut Hitler războiul?

de Dr. Mircea Suciu-Sibianu,
medic primar Braşov

Fiindcă, deşi nu decretase ateismul ca religie oficială de stat, degradase pe Mântuitorul divin la gradul unui simplu „profet jidan”. Imi răsună şi acum în urechi un cântec nazist german cu referinţele pângăritor de suflet al celui mai sălbatic păgânism:

„Wir wollen nicht mehr Christen sein,
Denn Iezus war ein Iudenschwein.”

Fiindcă, deşi toate discursurile sale le termina cu un cuvânt adresat providenţei divine, toată doctrina sa, toate actele sale erau anticreştine. Cum putea el crede, că Dumnezeu îi va putea ajuta să calce în picioare sălbatic independenţa altor state, să mintă la orele 16 pris ministrul său Goebels, că: „Nicht einmal im Traume denken wir daran die Neutralität Belgiens und Hollands zu verletzen” şi în aceeaşi zi la ora 24 dă ordin trupelor sale să pătrundă în Belgia şi Olanda, state mici, nevinovate, cari păstraseră cea mai severă neutralitate?

Cum putea el crede, că Dumnezeu va putea lăsa nepedepsit un popor şi dictatorul lui, care rând pe rând înghiţea ca un crocodil — după expresia premierului britanic W. Churchill — ţări, cărora le găsea nod în papură: Danemarca, Norvegia, Jugoslavia, Grecia, Ungaria, Finlanda, Bulgaria şi România?

Cum putea el crede că providenţa divină va putea sprijini până la victoria finală un dictator de gen neronian, care în trufia lui nebună după ce şi asociază Uniunea Sovietelor în înghiţirea completă a Poloniei, porneşte războiul iarăşi noaptea, pe furiş şi pe neaşteptate, contra aliatului său de ieri, forţându-l pe noi de a-l secunda departe dincolo de Don până la Volga şi Caucaz, deşi şi cel mai simplu ţăran se întreba la noi: oare ce căutam noi dincolo de Nistru, căci în Transnistria ne dureau pe noi ci Ardealul?

Cum putea el crede, că Domnul va fi mereu alături de el, care este iniţiatorul sinistru al războiului total, necruţând de grozăviile lui populaţiunea civilă, copii, mame şi bătrâni, care rupe sălbatic din sânul familiei lor pe tineri şi tinere şi-i duce în grea robie în lagăre de concentrare, neputându-se îngriji de hrana lor şi lăsându-i să moară cu mii de foame şi mizerie?

Cum putea el crede, că Dumnezeu îi acceptă teoria lui, că nu toate popoarele au dreptul la viaţă, că rasa lui superioară cum o zugrăveşte în „Mein Kampf”, are dreptul să distrugă şi să domine tot ce crede el că-i stă în cale, că poţi să-ţi însuşeşti averea străină pur şi simplu punând stăpânire cu forţa pe averea altuia, chiar dacă a fost câştigată cinstit după percepţul biblic: în sudoarea frunţii?

Dar orice sistem dictatorial este anticreştin prin însăşi esenţa lui, căci deconsideră fiinţa umană, o degradează la o turmă animalică şi o tratează ca atare, neluând în considerare faptul, că fiecare om se naşte pe această lume din voia lui Dumnezeu, cu datorile lui dar şi cu drepturile lui la o viaţă dreaptă, paşnică, în care prin muncă cinstită să poată trăi cinstit, în care să fie şi ei chemat prin votul lui să-şi aleagă conducătorii lui politici.

De ce a pierdut Hitler războiul? Fiindcă Dumnezeu nu se lasă batjocorit, fiindcă niciodată o dictatura anticreştină nu poate triumfa deasupra unei democraţii creştine, fiindcă în viaţa individului şi a popoarelor, în totdeauna cu minciuna prânzeşti, dar nu cinezi, fiindcă nu există nici când alt triumf de durată decât ceea ce este în armonie cu Evanghelia lui Iisus.

Evanghelia călcată în picioare a dus pe Hitler la nimicire. Cu iubitul nostru Saveran în mâna stângă, cu Evanghelia în dreapta şi cu steagul sfânt al ţării în dinţi, vom repurta desigur triumful final din acest grozav războiu.

SPICUIRI

La şedinţa resortului de propagandă al „Frontului Plugarilor” din 26 Septembrie a. c., s'a citit expozeul dlui prim-ministru Dr. Petru Groza în legătură cu ultima vizită făcută la Moscova. Din acest important expozeu, reţinem următoarele:

„Am avut o convorbire cu Generalissimul Stalin, în patru ochi, fără tămaclu. Nimeni dintre străini până acum, n'a fost invitat în aceste condiţii. Am fost chemat seara târziu dela teatru. Conversaţia s'a purtat în limba germană.

Am examinat împreună toate problemele româneşti. Cunoaştea realităţile româneşti în cele mai mici amănunte. Cunoaştea bogăţiile noastre, — pe toate, nu numai petrolul. Îi interesa în deosebi soarta plugărimii. Am vorbit ca doi oameni de realităţi, cu deosebirea că el era un om excepţional, un profesor bătrân, pe când eu mă consideram un mic elev. Am vorbit despre experienţa sovietică în agricultură. Cunoaştea însă şi înţelegea perfect evoluţia plugărimii româneşti. M'a stăruit să rămânem în proprietatea individuală. Să se ferim de a forţa evoluţia muncii în agricultură. Dar să întărim aceiaşi proprietate ţărănească individuală şi să înlocuim munca brută, de ilot a plugarului, [Nota Red.: munca ţăranului nostru nu-i muncă de ilot, pentru că lucrează pe proprietatea lui] prin maşinism.

Mi-a recomandat rezervele de Stat, — dar nu sovhozurile. Pe lângă aceste rezerve de Stat să înfiinţăm ferme model, dela care ţăranii să se inspire în organizarea muncii, selecţionarea seminţei şi întreaga evoluţie a unei agriculturi sistematice. Paralel să înfiinţăm Centre de Maşini agricole, cât mai numeroase şi cât mai utilizate. Lucrând astfel, vom ridica nivelul plugărimii şi al individului spre a-l face capabil să înţeleagă folosul muncii colective. Dar încă odată, numai cine vrea, fără nici o constrângere, — fără nici o grabă.

Problema esenţială rămâne însă mecanizarea agriculturii şi pentru randamentul ei şi pentru eliberarea ţăranului din munca lui istovitoare. Să-i dăm răgazul să se cultive. Să vadă filme, să meargă la muzeu, la teatru, să meargă la oră.

O altă problemă pe care mi-a indicat-o Generalissimul Stalin a fost electrificarea ţării. În Uniune s'a realizat în proporţii grandioase.

România nu-i un Stat mic. Douăzeci de milioane de braţe care îşi găsesc loc de muncă în ţara lor şi nu emigrează ca în Italia, reprezintă o forţă stătală. Aveţi bogăţii imense, care, bine şi chibzuit exploatate vor putea face din România o vecină a noastră puternică, bogată şi independentă.

Independentă. — Înţelegeţi-mă.

Vă ajutam să ne fiţi o astfel de vecină, a fost pronosticul genialului Stalin”.

Nr. 9433/1945

Concurs

La şcoala normală ortodoxă de fete „A. Şaguna” din Sibiu este vacant postul de pedagogă, care va putea fi ocupat de solicitante cari îndeplinesc următoarele condiţiuni:

1. Vârsta cel puţin 18 ani şi cel mult 30 ani.

2. Absolvente cu diplomă dela şcoale secundare (şcoală normală, liceu teoretic sau comercial) de religie ortodoxă şi naţionalitatea română.

Cererile solicitantelor se vor înainta Direcţiunii şcolii până la data de 15 Oct. 1945. Însoţite de următoarele acte:

- Extras de naştere.
- Extras de botez.
- Certificat de naţionalitate.
- Certificat de studii.
- Cazier judiciar.

Sibiu, la 28 Septembrie 1945.

Consiliul Arhiepiscopesc

Fondul de ajutorare preoţesc

În anul când s'a pus baza fondului de ajutorare al preoţilor din arhiepiscopie, cu taxele de câte 100 lei pentru preoţi şi 50 lei pentru soţiile lor, valoarea banului era ridicată la un aşa nivel, încât ajutorul de 50 mii pentru familia preotului decedat şi 25 mii după moartea soţiei preotului, era un ajutor însemnat, care ridicat îndată după cazul decesului, acoperirea nu numai cheltuielile de înmormântare, ci rămânea familiei văduvite şi un capital de rezervă, cu care îşi putea acoperi şi alte cheltuieli împreunate cu strămutarea din parohie.

Astăzi în situaţia schimbată ajutorul de 50 mii nu acoperă nici cheltuielile de înmormântare. Deaceia, Consiliul episcopesc din Oradea a lucrat bine majorând cotizaţia la acest fond, dela 100 la 230 lei.

Tot asemenea prin o hotărâre adusă de Preaveneratul Consiliu arhiepiscopesc, pe care ar accepta-o fiecare preot, s'ar putea majora şi la noi cotizaţiile dela 100 lei la 400 şi pentru soţiile noastre dela 50 la 200 lei, aşa încât ajutorul după decesul preotului să se ridice la minimum 150 mii şi după soţiile de preot la 75 mii lei.

Până la normalizarea lucrurilor vor trece mulţi ani, în decursul cărora multe familii văduvite, cu ajutorul ce l-ar primi după cotizaţiile plătite până acum nu vor putea acoperi cheltuielile respective şi vor suferi mai ales acelea cari nu au nici o situaţie materială şi nici rezervă de capital.

Mi-am exprimat o dorinţă care cred că e a întregii preoţii din arhiepiscopie şi poate fi considerată ca o cerere către Preaveneratul Cons. Arhiepiscopesc (Nota Red. Credem că secţia arhiepiscopiei din Asociaţia „Andrei Şaguna” are cuvântul, nu Consiliul.) de a ridica şi la noi cotizaţiile, mărind ajutorul familiilor văduvite potrivit cu vremile schimbate prin cari trecem.

Pr. Iuliu Moldovan

INFORMAȚIUNI

INTERNE:

Ştire personală. I. P. Sf. Sa Mitropolitul nostru Nicolae a predicat în duminicile luni Septembrie la mănăstirea Brâncoveanu dela Sâmbăta de sus; iar la Ziua Crucii I. P. S. Sa a slujit sfânta Liturghie şi a predicat poporului, adunat acolo în număr mare.

Aviz redacţional: Din cauza crizei de hârtie, ziarul nostru va apare — până la noi dispoziţiuni — numai din două în două săptămâni. De îndată ce situaţia hârtiei se va îndrepta, vom apare din nou săptămânal.

„Astra” anunţă că are vacant un post de contabil. Informaţiuni cu privire la acest post, se dau zilnic între orele 10—11 a. m., în biroul administrativ al „Astei” din strada Şaguna Nr. 6, până cel târziu la 10 Oct. a. c.

În şedinţa resortului de propagandă al „Frontului Plugarilor”, dl prim-ministru Dr. Petru Groza a făcut un nou expozeu în legătură cu vizita d-sale la Moscova.

Examenul de bacalaureat teoretic va începe Vineri la 12 Oct. a. c., dimineaţa.

Între I. P. Sf. Patriarh Nicodim şi păr. C. Burducea, ministrul Cultelor, au avut loc câteva confătuiri, în care s'au discutat diverse probleme în legătură cu bunul mers al Bisericii.

Se anunţă oficial că în portul Brăila au sosit 60 vagoane de grâu şi 190 vagoane de porumb, din Rusia.

Consiliul superior economic a hotărât luarea imediată a rechiziţiunii şi cumpărării forţate a vitelor.

Ministerul Educaţiei Naţionale a dispus ca toţi copiii membrilor corpului didactic de toate categoriile, care n'au alt mijloc de existenţă decât salariul, să fie scuşi de orice taxă şcolară.

În cadrul unei conferinţe de presă, dl ministru Constantinescu-Iaşi a făcut im. portante declaraţii cu privire la politica internă.

EXTERNE:

În zona de ocupaţie americană din Germania, s'au creat trei state administrative germane, care au guverne şi legi proprii şi stau sub controlul trupelor de ocupaţie americane.

Băncile şi industriile cari au sprijinit războiul japonez, au fost luate sub controlul forţelor de ocupaţie aliate.

Guvernul Statelor Unite ale Americii s'a declarat de acord pentru a relua relaţiile diplomatice cu Ungaria şi a examina condiţiile de pace cu această ţară.

Rusia a început retragerea parţială a trupelor sale din Manchuria, trupe care au intervenit alături de aliaţi în lupta pentru înfrângerea Japoniei.

Statele Unite îşi vor revizui politica faţă de Argentina.

Un z'ar londonez a publicat un interviu al generalissimului Stalin asupra politicii urmate de U. R. S. S.

Dl Attlee a remis la 16 Sept. a. c., răspunsul la scrisoarea prin care dl Truman cerea — la 31 August a. c. — să deschidă porţile Evreilor în Palestina. Căprinsul acestei scrisori nu se cunoaşte.

Comunicaţiile între Anglia şi Ungaria au fost reluate.

În Albania vor avea loc — în cursul lunii Decembrie a. c. — alegeri, la care vor lua parte toate partidele politice.

După o ştire din Ankara, guvernul turcesc a ordonat demobilizarea unei părţi din forţele turceşti.

Dl Mackenzie King, premierul Canadel, a sosit la Casa Albă, unde a avut o întrevvedere cu preşedintele Truman.

Prima sesiune a Conferinţei Miniştrilor de Externe dela Londra, s'a încheiat. Lucrările conferinţei continuă, însă, prin locuitorii anume desemnaţi.

La Congresul sindical mondial dela Paris, s'a ajuns la acord complet asupra Statutului Federaţiei sindicale mondiale.

Rezultatul ultimelor alegeri din Franţa, este următorul: Socialiştili 382 locuri, radicalii socialiştili 232 locuri, comuniştii 200 locuri, iar mişcarea populară republicană 79 locuri.

Nr. 66/1945.

31 2-3

Concurs

Pentru întregirea postului vacant de cântăreţ bisericesc la biserica Sfântul Gheorghe din Braşov Blumăna I Calea Victoriei Nr. 35 se publică concurs de 30 zile dela prima apariţie în „Telegraful Român”. Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1) Salar dela Stat, postul fiind bugetat.

2) Veniturile după serviciile din parohie.

3) Locuinţă în natură (1 cameră şi bucătărie) sau bani pentru chirie.

4) Ajutor dela biserică de 10.000 Lei [zece mii Lei] lunar.

5) Este de preferat un cântăreţ care cunoască notele şi să poată conduce cor.

Concurenţii îşi vor înainta cererile însoţite de diploma dela o şcoală de cântăreţi bisericesci şi alte acte de recomandare. Oficiului parohial al bisericii Sfântul Gheorghe din Braşov şi se vor prezenta la biserică spre a-şi arăta cunoştinţele şi aptitudinea la cântările bisericesci.

Braşov, în 16 Iulie 1945.

Preşedintele Consiliului parohial:

Preot paroh Dumitru Tohăneanu

văzut:

Dr. N. Stinghe

Adm. protopopes